

Arrest

nr. 60 063 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 1 januari 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 5 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 september 2009 stelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vast dat verzoeker afstand deed van de asielaanvraag.

1.3. Verzoeker diende via een op 4 november 2009 gedateerde brief een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd, die verzoeker op 21 januari 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 werd ingediend door:

*[K., R.] [...]
nationaliteit: Algerije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene heeft echter noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene ernstige pogingen zou ondernemen om ingeburgerd te geraken, werkwilbig zou zijn, een attest van het CAW voorlegt waarin beweerd wordt dat betrokkene van hun diensten gebruik maakt sinds 2004, huurovereenkomsten, getuigenverklaringen en een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag, ingediend op 05.01.2009, werd op 18.09.2009 afgesloten met de besliss[ing] 'afstand van zijn asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 21 januari 2011 werd ter kennis gebracht, omvat volgende motivering:

[...]

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

° Op 18/09/2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing 'afstand van zijn asielaanvraag'.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke rechtshandeling is, die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft. Verzoeker ontwikkelt evenwel geen enkel middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zodat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gezag van rechterlijk gewijsde erga omnes van annulatiearresten. Hij stelt tevens dat het beginsel van de uitvoering te goeder trouw van annulatiearresten miskend werd.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag louter en alleen afwijst omdat de situatie van verzoeker niet volledig zou beantwoorden aan de criteria onder punt 2.8.A van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald inzake het aantonen van vroegere geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen.

Terwijl genoemde instructie werd vernietigd door het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State.

En terwijl de wetgever de beslissingsbevoegdheid nopens de aanvragen tot machtiging van verblijf aan de uitvoerende macht heeft overgelaten omdat elke aanvraag een beoordeling in concreto noodzakelijk maakt.

Zodat de weigering van de aanvraag tot regularisatie niet louter gesteund kon worden op niet-bestaande criteria

[...]

1. Artikel 105 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

“De Koning heeft geen andere macht dan die welke de Grondwet en de bijzondere wetten, krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, hem uitdrukkelijk toekennen.”

Artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

De Koning maakt de verordeningen en neemt de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen.”

Dat het beginsel van het gezag van gewijsde erga omnes van annulatiearresten een algemeen rechtsbeginsel uitmaakt, werd meermaals bevestigd door het Hof van Cassatie.

Het absoluut gezag van gewijsde van annulatiearresten (met name deze van de Raad van State) werd bevestigd door het ArbitrageHof.

De annulatiearresten zijn bindend voor het bestuur dat de vernietigde handeling heeft gesteld. Dit is des te meer het geval, nu de formules van tenuitvoerlegging waarmee deze arresten zijn bekleed, aan de administratieve overheden opdraagt om te zorgen voor de uitvoering ervan.

2. Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State werd de “ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet” integraal vernietigd.

Het arrest werd voorzien van de formules van tenuitvoerlegging. Er zijn derhalve geen vaststaande criteria om een aanvraag tot regularisatie af te wijzen. De beoordeling van de aanvraag dient steeds te gebeuren in functie van de wettelijke criteria, met name het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag vanuit België verantwoord en de humanitaire gronden die tot een machtiging van verblijf aanleiding kunnen geven.

Zoals de motivatie van de bestreden beslissing vermeldt, staat het de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid vrij om gevolg te geven aan de politieke akkoorden terzake en om derhalve regularisatie toe te kennen wegens de verregaande integratie van personen in de Belgische samenleving, waarbij die integratie kan afgeleid worden uit het lang verblijf van de betrokkene.

Doch om bij deze beoordeling gebruik te maken van een bepaalde regel, krachtens dewelke voor een bepaalde datum geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen dienden te zijn ondernomen, dient de administratie wel te beschikken over een wettelijke of reglementaire basis. Bij ontstentenis van zulke wettelijke of reglementaire basis dient de graad van integratie onderzocht te worden. De integratie kan niet louter worden afgeleid uit het al dan niet aangetoond zijn van vroegere pogingen om verblijf te bekomen.

Door meergenoemd arrest van de Raad van State en door de daaropvolgende stellingname van de Staatssecretaris, kan de vernietigde instructie nog wel dienen om positieve beslissingen te nemen (patere legem quam ipse fecisti en de toepassing van het vertrouwensbeginsel), maar geenszins om weigeringsbeslissingen te nemen. Niemand heeft verwerende partij verplicht om zich in die bevreedende positie ten manoeuvreren, dus moet verwerende partij ook niet komen klagen dat zulks niet evenwichtig of niet eerlijk zou zijn.

Verzoeker is van oordeel dat het gezag van gewijsde van mee[r]genoemd arrest van de Raad van State zich uitstrekt tot alle beslissingen, inclusief de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag ex artikel 9bis. De loutere mededeling van de Staatssecretaris dat hij de politieke akkoorden wenst uit te voeren, volstaat niet om de vernietigde instructie te doen herleven, in welke vorm dan ook, wanneer het document moet dienen als basis voor het verwerpen van een aanvraag.

3. De door verzoeker ingeroepen argumenten inzake integratie worden opgesomd in de bestreden beslissing. Deze argumenten worden geenszins onderzocht, maar wel zonder pardon van tafel geveegd:

“Het feit dat betrokkene ernstige pogingen zou ondernemen om ingeburgerd te geraken, werkwilbig zou zijn, een attest van het CAW voorlegt waarin beweerd wordt dat betrokkene van hun diensten gebruik maakt sinds 2004. huurovereenkomsten, getuigenverklaringen en een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands voorlegt. kan niet weerhouden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Uit de gebruikte bewoordingen van de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de elementen inzake de integratie van verzoeker niet heeft onderzocht bij het beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag. Er vindt dus een robotisering van het beslissingsproces plaats, hetgeen afbreuk doet aan het principe dat elke aanvraag op haar eigen merites dient te worden onderzocht (schending van het motiveringsbeginsel).

De vraag dient ook gesteld welke redelijke verantwoording er bestaat voor het hanteren van een bepaalde referentiedatum waarvoor het wettig verblijf of de poging daartoe dient te worden aangetoond. Zulks is bij uitstek arbitrair en houdt dus iso facto een schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Het vooropstellen van een allesbepalende referentiedatum is het privilege van de wetgever: wanneer de wetgever er zich van onthouden heeft om dergelijke referentiedatum voorop te stellen, dan is dat omdat de wetgever van oordeel was dat elke situatie bijzonder is en op haar eigen merites beoordeeld dient te worden door een orgaan van de uitvoerende macht. In casu dient te worden vastgesteld dat de uitvoerende macht abdiceert, want weigert om een individuele beoordeling te maken van een individueel dossier, en tegelijk de wetgevende functie usurpeert door eigen regelgeving te hanteren buiten de algemene bevoegdheid tot het maken van verordeningen ter uitvoering van de wetten (schending van de in de aanhef van het middel genoemde artikelen van de Grondwet)."

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoeker stelt dat het beginsel van het gezag van gewijsde erga omnes een algemeen rechtsbeginsel uitmaakt en wijst erop dat bij arrest nr. 198.769 d.d. 9 december 2009 van de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd. Hij meent dat de beslissing geen individuele beoordeling bevat aangaande zijn aanvraag. Hij stelt dat de beoordeling van de aanvraag steeds dient te gebeuren in functie van het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België verantwoordt.

Waar verzoeker meent dat de aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructies, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009, waarnaar verzoeker verwijst, heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht en noch van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet.

Verzoeker kan niet gevold worden waar hij stelt dat de aanvraag volledig behandeld dient te worden in functie van het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden. Immers, huidige aanvraag werd ontvankelijk bevonden, waardoor de gegrondheid van de aanvraag diende beoordeeld te worden, wat geenszins dient te gebeuren aan de hand van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, doch wel zoals supra uiteengezet wordt hierbij de instructies gehanteerd binnen het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Waar verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met zijn integratie, heeft verwerende partij de eer te stellen dat de bestreden beslissing van een feitelijke motivering voorzien is en er derhalve duidelijk uiteengezet wordt om welke redenen verzoeker niet geregulariseerd kan worden. Immers, integratie op zich is geen voldoende voorwaarde om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructies. Integratie is één van de drie cumulatieve voorwaarden waaraan verzoeker dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8.A.

Een loutere lezing van de bestreden beslissing volstaat om de bewering van verzoeker als zou de beslissing geen individuele beoordeling bevatten te weerleggen.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)"

3.1.3. Allereerst dient te worden geduïd dat verzoeker terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gezag van gewijsde van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 miskent en dit arrest niet te goeder trouw uitvoert door, enkel wat betreft de beoordeling ten gronde van de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden, beleidsrichtlijnen te voorzien die overeenstemmen met de richtlijnen die reeds waren voorzien in de vernietigde "instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet."

Door het publiek maken van beleidsrichtlijnen waarin wordt uiteengezet op welke wijze hij een invulling wenst te geven aan de hem door de wetgever, in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, wordt een grotere rechtszekerheid beoogd. Verzoeker stelt terecht dat deze criteria geen afbreuk kunnen doen aan de voorwaarden die door de wetgever zijn gesteld inzake de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag. In casu blijkt evenwel niet dat verweerder de

ontvankelijkheidsvoorwaarden die door de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden voorzien heeft miskend.

Het gegeven dat er geen criteria in de wet werden voorzien wat betreft de gevallen waarin een verblijfsmachtiging kan worden toegekend heeft tot gevolg dat de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat een door hem bepaald beleid te voeren. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd duidelijk af te bakenen in welke gevallen hij al dan niet bereid is om van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik te maken om een (ontvankelijke) aanvraag tot toekenning van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in te willigen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de normen die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiertoe heeft uitgewerkt, maar toont hiermee geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aan. Meer specifiek geef verzoeker aan van oordeel te zijn dat de integratie van een vreemdeling op zich een doorslaggevend criterium zou dienen te zijn en dat de toekenning van een verblijfsmachtiging niet afhankelijk mag gemaakt worden van de vraag of een vreemdeling voor een bepaalde datum legaal in het land verbleef of pogingen ondernam om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Het komt evenwel niet toe aan verzoeker om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te bepalen welke invulling dient gegeven te worden aan de aan deze staatssecretaris toegekende discretionaire bevoegdheid. Hij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er om beleidsredenen voor opteert om slechts een verblijfsmachtiging toe te kennen aan bepaalde categorieën van vreemdelingen en hierbij termijncriteria hanteerde ongrondwettig zou zijn. Er is de Raad immers geen beginsel bekend dat het hanteren van referentiedata zou voorbehouden aan de wetgever en ook uit de door verzoeker ingeroepen grondwettelijke bepalingen blijkt een dergelijk "privilege" niet. De Raad dient er trouwens op te wijzen dat er geen sprake is van "een allesbepalende referentiedatum", doch dat de bevoegde staatssecretaris een veelheid aan situaties heeft voorzien waarin in beginsel verblijfsmachtiging wordt toegekend.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat zijn aanvraag niet aan een individuele beoordeling werd onderworpen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangaf van oordeel te zijn dat hij zich in een situatie bevond als omschreven in punt 2.8A van de beleidsinstructie en in de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom verzoeker niet dienstig naar voormelde situatie kan verwijzen. Er wordt namelijk geduid dat verzoeker voor 18 maart 2008 nooit legaal in België verbleef en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernam. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoeker ook niet voorhouden dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd.

Het hanteren van duidelijke beleidscriteria is niet arbitrair, zoals verzoeker voorhoudt, maar is er net op gericht willekeur tegen te gaan en de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf te objectiveren. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat het redelijkheidsbeginsel miskend werd doordat verweerder verwees naar deze beleidscriteria.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Doordat er bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing is gemaakt van het criterium dat er voor een bepaalde datum minstens een geloofwaardige poging om wettig verblijf te bekomen, diende te zijn ondernomen.

Terwijl er, krachtens het vroegere beleid inzake het verlenen van machtiging tot verblijf; voor de meeste aanvragen geen reële kans op succes bestond.

Zodat diegenen die zich indertijd onthouden hebben van het indienen van een per definitie tot mislukken gedoemde aanvraag, door de toepassing van voornoemd criterium zonder redelijke verantwoording

slechter behandeld worden dan diegenen die wel zulke aanvraag hebben ingediend voor de referentiedatum (schending van het gelijkheids- en van het redelijkheidsbeginsel).

En zodat het motief inzake de vroegere poging om wettig verblijf te bekomen in rechte niet aanvaardbaar is (schending van het motiverings- en van het redelijkheidsbeginsel)

[...]

Met geloofwaardige poging om wettig verblijf te bekomen worden onder meer vroegere regularisatieaanvragen bedoeld.

Nu was het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt gedurende vele jaren erg streng, meer bepaald voor wat betreft het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België konden verantwoorden. Aanvragen tot regularisatie werden dan ook in de regel afgewezen als onontvankelijk. Voor het leeuwendeel van de aanvragers werden de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden die het onmogelijk dan wel zeer moeilijk maakten om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van herkomst, niet aanwezig geacht.

Vreemdelingen die ondanks dit duidelijke beleid toch een aanvraag tot machtiging van verblijf hadden ingediend in het verleden, werden hiervoor door de instructie van juli 2009 beloond, nu met name deze aanvragen als de vereiste geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen, werden en worden aanvaard. De toepassing van dit criterium op het totaal van de aanvragen gebaseerd op lokale verankering na langdurig verblijf van meer dan 5 jaar (punt 2.8.A van de instructie), schendt dan ook het gelijkheidsbeginsel: het onderscheid dat tussen de aanvragers wordt gemaakt volgens het al dan niet indienen van een vroegere regularisatieaanvraag, kent immers geen redelijke verantwoording. Door vroegere regularisatieaanvragen gelijk te stellen met geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen, zonder rekening te houden met het feit dat de quasi-totaliteit van die vroegere aanvragen niet ten gronde behandeld werden wegens onontvankelijkheid, wordt een niet-toegelaten onderscheid gemaakt ten opzichte van de aanvragers die vroeger geen zulke regularisatieaanvraag hebben ingediend.”

3.2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoeker meent dat er een schending van het gelijkheidsbeginsel voorhanden is daar waar personen die een geloofwaardige poging hebben ondernomen tot wettig verblijf vóór 18 maart 2008 beloond worden door de instructie, en zij die dit niet gedaan hebben onterecht geen aanspraak kunnen maken op criterium 2.8.A.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de door het bestuur gehanteerde criteria werden vastgelegd met als doelstelling, aan de hand van objectief controleerbare gegevens en zonder dat er aanleiding zou kunnen zijn tot willekeur of ongecontroleerde regularisatie, een zo ruim mogelijk publiek te bereiken, zonder dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden aangewend als ultiem rechtsmiddel.

De aangereikte criteria voldoen aan die doelstelling.

Bovendien stemt de referentiedatum van 18 maart 2008, zoals vooropgesteld in het criterium 2.8 A, overeen met de datum van het regeerakkoord van 18 maart 2008, waarin sprake is van regularisatie wegens werk en van regularisatie wegens langdurig elkaar opvolgende procedures voor ouders met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud, bepaald op vier jaar.

Die datum is bijgevolg niet willekeurig vastgelegd en heeft wel degelijk tot doelstelling de meer voordelige bepalingen mbt regularisatiemogelijkheden te beperken tot de vreemdelingen die in tempore non suspectu, voordat het regeerakkoord tot stand kwam, tot de doelgroep behoorden.

Verwerende partij heeft de eer dienaangaande te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 51 183 van 17 november 2010):

(...) "Waar verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aanhaalt en verduidelijkt dat in het algemeen de categorie vreemdelingen die een aanvraag tot verblijf heeft ingediend voor 18 maart 2008 en de categorie die slechts daarna voor het eerst een aanvraag heeft ingediend, verschillend wordt

behandeld, merkt de Raad op dat de instructie, waarin dit onderscheid gemaakt wordt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie om een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te voeren, en evenmin om de Raad ertoe aan te sporen een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zoals verzoeker vraagt in de repliekmemoirie. Deze instructie is immers reeds uit het rechtsverkeer verdwenen.

In de bestreden beslissing wordt wel verduidelijkt dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van deze instructie zal blijven toepassen. In dit verband wijst de Raad er vervolgens op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In het middel brengt verzoeker echter geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn persoonlijke situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werd behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarom niet worden aangenomen. "(...)

Er is dienvolgens geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; RVV, nr. 14456, 25 juli 2008; RVV nr. 25858, 29 juli 2008). Verzoeker toont niet aan dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond."

3.2.3. In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. De Raad merkt op dat verzoeker de door verweerder gehanteerde norm "een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen" onterecht verengt tot "aanvragen tot regularisatie." Verzoeker gaat dan ook uit van een foutieve lezing van deze beleidsrichtlijn.

Daarnaast moet worden gesteld dat niet kan ingezien worden waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen die in het verleden hetzij legaal in het Rijk verbleven, hetzij inspanningen leverden om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen enerzijds en zij die geen enkele inspanning leverden om tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden anderzijds.

De Raad merkt voorts op dat slechts tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan besloten worden indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

Door zijn beschouwingen en door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met het immigratiebeleid toont verzoeker ook niet aan dat het materiële motiveringsbeginsel in voorliggende zaak geschonden werd.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK